YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (toinen jaosto)

20 päivänä tammikuuta 2005 *

Asiassa C-225/02,

jossa on kyse EY 234 artiklaan perustuvasta ennakkoratkaisupyynnöstä, jonka Juzgado de lo Social n° 3 de Orense (Espanja) on esittänyt 30.3.2002 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut yhteisöjen tuomioistuimeen 17.6.2002, saadakseen ennakkoratkaisun asiassa

Rosa García Blanco

vastaan

Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS) ja

Tesorería General de la Seguridad Social (TGSS),

* Oikeudenkäyntikieli: espanja.

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (toinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja C. W. A. Timmermans sekä tuomarit R. Silva de Lapuerta, R. Schintgen (esittelevä tuomari), P. Kūris ja G. Arestis,

julkisasiamies: J. Kokott,
kirjaaja: johtava hallintovirkamies M. Múgica Arzamendi,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 15.9.2004 pidetyssä istunnossa esitetyn,

ottaen huomioon huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

— García Blanco, edustajanaan abogado A. Vázquez Conde,

— Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS) ja Tesorería General de la Seguridad Social (TGSS), asiamiehinään A. R. Trillo García ja A. Llorente Alvarez,

— Espanjan hallitus, asiamiehenään E. Braquehais Conesa,

— Saksan hallitus, asiamiehenään W.-D. Plessing,

— Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehinään H. Michard, I. Martínez del Peral ja D. Martin,

kuultuaan julkisasiamiehen 28.10.2004 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Ennakkoratkaisupyyntö koskee EY 12, EY 39 ja EY 42 artiklan sekä sosiaaliturvajärjestelmien soveltamisesta yhteisön alueella liikkuviin palkattuihin työntekijöihin, itsenäisiin ammatinharjoittajiin ja heidän perheenjäseniinsä 14 päivänä kesäkuuta 1971 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1408/71, sellaisena kuin se on muutettuna ja ajan tasalle saatettuna 2.12.1996 annetulla neuvoston asetuksella (EY) N:o 118/97 (EYVL L 1997, L 28, s. 1), sellaisena kuin se on muutettuna 29.6.1998 annetulla neuvoston asetuksella (EY) N:o 1606/98 (EYVL L 209, s. 1; jäljempänä asetus N:o 1408/71), 45 artiklan ja 48 artiklan 1 kohdan tulkintaa.

2 Tämä pyyntö on esitetty asiassa, jossa kantajana on edesmennyt García Blanco ja vastaajina Instituto Nacional de la Seguridad Social (kansallinen sosiaaliturvalaitos, jäljempänä INSS) ja Tesorería General de la Seguridad Social (yleinen sosiaaliturvakassa, jäljempänä TGSS) ja jossa on kyse kantajan eläkeoikeuden myöntämisestä Espanjan lainsäädännön perusteella.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Yhteisön lainsäädäntö

3 Asetuksen N:o 1408/71 1 artiklan r alakohdan mukaan "vakuutuskausilla" tarkoitetaan seuraavaa:

"maksukausia tai työskentelykausia tai itsenäisen ammatinharjoittamisen kausia, sen mukaan kuin ne on määritelty tai tunnustettu vakuutuskausiksi siinä lainsäädännössä, jonka mukaan ne on täytetty tai niitä pidetään täytettyinä, ja kaikkia kausia, joita käsitellään sellaisina, jos niitä pidetään sanotun lainsäädännön mukaan vakuutuskausia vastaavina".

4 Asetuksen N:o 1408/71 3 artiklan 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

"Jollei tämän asetuksen erityisistä säännöksistä muuta johdu, jäsenvaltion alueella asuvat henkilöt, joihin tätä asetusta sovelletaan, ovat jäsenvaltion lainsäädännön mukaan samojen velvoitteiden alaisia ja nauttivat samoja etuja kuin tämän valtion kansalaiset."

5 Saman asetuksen 45 artiklan 1 kohdassa ilmaistaan periaate, joka koskee vakuutuskausien yhteenlaskemista etuuksia koskevien oikeuksien saavuttamiseksi, säilyttämiseksi tai takaisinsaamiseksi, seuraavalla tavalla:

"Jos jäsenvaltion lainsäädännön mukaan etuuksia koskevan oikeuden saavuttamiseksi, säilyttämiseksi tai takaisinsaamiseksi järjestelmässä, joka ei ole 2 tai 3 kohdan mukainen erityisjärjestelmä, edellytetään vakuutus- tai asumiskausien täyttymistä, tämän jäsenvaltion toimivaltainen vakuutuslaitos ottaa huomioon tarpeellisessa määrin muiden jäsenvaltioiden lainsäädännön mukaan täyttyneet vakuutus- tai asumiskaudet, olivatpa ne täyttyneet yleisessä järjestelmässä tai erityisjärjestelmässä ja joko palkattuna työntekijänä tai itsenäisenä ammatinharjoittajana. Nämä kaudet otetaan huomioon ikään kuin ne olisivat sovellettavan lainsäädännön mukaisesti täyttyneitä kausia."

6 Asetuksen N:o 1408/71 46 artiklan 2 kohdassa säädetään seuraavaa:

"Jos jäsenvaltion lainsäädännön vaatimat edellytykset oikeudesta etuuksiin eivät täyty, ellei oteta huomioon 45 artiklan ja/tai 40 artiklan 3 kohdan säännöksiä, sovelletaan seuraavia sääntöjä:

a) toimivaltainen laitos laskee sen etuuden teoreettisen määrän, jota kysymyksessä oleva henkilö voisi hakea, jos kaikki vakuutus- tai asumiskaudet, jotka ovat täyttyneet niiden jäsenvaltioiden lainsäädäntöjen mukaan, joiden alainen palkattu työntekijä tai itsenäinen ammatinharjoittaja on, olisivat täyttyneet kyseisessä jäsenvaltiossa ja sen soveltaman lainsäädännön mukaan etuuden myöntämispäivänä. Jos tämän lainsäädännön mukaan etuuden määrä on riippumaton täyttyneiden vakuutuskausien kestosta, määrää pidetään tässä a alakohdassa tarkoitettuna teoreettisena määränä;

b) toimivaltainen laitos määrää sen jälkeen etuuden todellisen määrän a alakohdassa tarkoitetun teoreettisen määrän perusteella ja tämän laitoksen soveltaman lainsäädännön mukaan ennen riskin toteutumista täyttyneiden

vakuutus- tai asumiskausien keston suhteessa niiden vakuutus- tai asumiskausien kokonaispituuteen, jotka ovat täyttyneet kaikissa kyseessä olevissa jäsenvaltioissa ennen riskin toteutumista."

7 Saman asetuksen 48 artiklan 1 kohdassa säädetään eläkeoikeuksien myöntämistä koskevasta poikkeuksesta alle yhden vuoden pituisten vakuutuskausien osalta ja siinä säädetään seuraavaa:

"Sen estämättä mitä 46 artiklan 2 kohdassa säädetään, jäsenvaltion laitos ei ole velvollinen myöntämään etuuksia sen soveltaman lainsäädännön mukaan täyttyneiden sellaisten kausien osalta, jotka on otettava huomioon riskin toteutumishetkellä, jos:

— sanottujen kausien kesto ei ole yhtä vuotta

ja

— jos tämän lainsäädännön mukaan oikeutta etuuteen ei saavuteta vain näiden kausien perusteella."

Kansallinen lainsäädäntö

8 Yleisen sosiaaliturvalain, sellaisena kuin se on kodifioituna 20.6.1994 annetulla kuninkaan asetuksella real decreto legislativo 1/94 (Boletín Oficial del Estado, jäljempänä BOE nro 154, 29.6.1994), sellaisena kuin se on muutettuna verotuksellisista, hallinnollisista ja sosiaalisista toimenpiteistä 30.12.1998 annetulla lailla 50/98 (BOE 31.12.1998; jäljempänä yleinen sosiaaliturvalaki), 161 §:n 1 momentin b kohdan mukaan maksuihin perustuvan vanhuuseläkkeen myöntämisen edellytyksenä on, että vakuutusmaksuja on maksettu vähintään 15 vuotta, joista vähintään kaksi vuotta sijoittuu etuuteen oikeuttavan tapahtuman sattumista välittömästi edeltävän 15 vuoden ajanjaksoon.

9 Yleisen sosiaaliturvalain 218 §:ssä säädetään, että jos vakuutettu saa työttömyyskorvausta, Instituto Nacional de Empleo (työttömyysvakuutusta hoitava laitos, jäljempänä INEM) suorittaa sosiaaliturvaan maksuja eri perustein myönnetyn etuuden luonteen mukaan. Tämän säännöksen 2 momentissa säädetään siten seuraavaa:

"Silloin kun on kyse 52 vuotta täyttäneille työntekijöille tarkoitetusta työttömyyskorvauksesta, työttömyysvakuutusta hoitavan laitoksen on lisäksi suoritettava vanhuusvakuutusmaksut."

10 Yleisen sosiaaliturvalain 215 §:n 1 momentin 3 kohdan mukaan kyseinen työttömyyskorvaus myönnetään työttömälle työntekijälle, joka on maksanut työttömyysvakuutusmaksuja kuuden vuoden ajan ja joka täyttää ikäedellytystä lukuun ottamatta kaikki maksuihin perustuvan vanhuuseläkkeen saamista koskevat edellytykset Espanjan sosiaaliturvajärjestelmässä.

11 Lopuksi yleisen sosiaaliturvalain 28 lisäsäännöksessä, joka tuli voimaan 1.1.1999 lain 50/98 vahvistamisen johdosta, säädetään seuraavaa:

"Laitoksen tämän lain 218 §:n 2 momentin perusteella suorittamat eläkevakuutusmaksut otetaan huomioon vanhuuseläkkeen perustetta ja siihen sovellettavaa prosenttiosuutta laskettaessa. Näillä maksuilla ei missään tapauksessa ole pätevyyttä eikä oikeusvaikutusta, kun on kysymys sen osoittamisesta, että se tämän lain 161 §:n 1 momentin b kohdassa vaadittu vähimmäismaksukausi on täyttynyt, joka vakuutetun on 215 §:n 1 momentin 3 kohdan mukaan näytettävä toteen silloin kun hän hakee 52 vuotta täyttäneille [työttömille] tarkoitettua [työttömyys] korvausta."

Pääasia ja ennakkoratkaisukysymykset

12 García Blanco, joka syntyi 9.10.1935 ja kuoli 14.5.2002, vaati 18.10.2000 täytettyään 65 vuotta Saksan ja Espanjan sosiaaliturvajärjestelmiin perustuvien vanhuuseläkeoikeuksiensa suorittamista. Hän oli täyttänyt yhtäältä Saksan lainsäädännön perusteella 1.8.1966 ja 31.5.1984 välisenä aikana tosiasialliset vakuutuskaudet, jotka vastasivat 209:ää kuukautta — yli 17:ää vuotta — ja toisaalta suorittanut Espanjan lainsäädännön perusteella vakuutusmaksuja yhteensä 4 265 päivältä, jotka jakautuivat seuraavasti:

— 185 päivältä, joka vastaa 1.6.–2.12.1984 täytettyä ajanjaksoa, jonka kuluessa asianosainen on saanut työttömyyskorvausta, maksetut vakuutusmaksut, jotka

INEM on suorittanut pääasian kantajan nimissä kaikkien Espanjan lakisääteisen sosiaalivakuutuksen osa-alueiden perusteella ja etenkin vanhuuseläkkeen perusteella

— 4 080 päivältä, joka vastaa García Blancon 9.8.1989–9.10.2000 täyttämää ajanjaksoa, jonka kuluessa hän on saanut 52 vuotta täyttäneille työttömille tarkoitettua työttömyyskorvausta, maksetut vakuutusmaksut, jotka INEM on suorittanut hänen nimissään yksinomaan vanhuuseläkkeen osalta.

13 Oikeudenkäyntiasiakirjoista ilmenee, että García Blanco on saanut 1.12.1989 alkaen perhe-eläkettä sen johdosta, että hänen äitinsä, jonka kanssa hän asui, kuoli.

14 García Blanco sai Saksan sosiaaliturvajärjestelmästä maksetun eläkkeen. INSS kieltäytyi sitä vastoin 27.4.2001 tekemällään päätöksellä myöntämästä hänelle vanhuuseläkettä sillä perusteella, ettei hän ollut täyttänyt Espanjassa sitä vähimmäismaksukautta, jota eläkeoikeuden saaminen edellyttää. INSS:n mukaan näet yleisen sosiaaliturvalain 28 lisäsäännöksen mukaisesti sitä 4 080 päivän pituista kautta, jonka kuluessa INEM on suorittanut vakuutusmaksut García Blancon nimissä sen perusteella, että tämä saa erityistä työttömyyskorvausta, ei voida ottaa huomioon. INSS:n mielestä huomioon ei voida ottaa myöskään asetuksen N:o 1408/71 48 artiklan 1 kohdan perusteella sitä jäljelle jäävää 185 päivän pituista kautta, jonka aikana maksuja on samalla tavalla maksettu hänen nimissään sillä aikaa kun hän sai Espanjassa maksuihin perustuvia etuuksia lakisääteisestä työttömyysvakuutuksesta, koska sen kesto on alle yksi vuotta.

15 García Blanco nosti vuoden 2001 toukokuussa Juzgado de lo Social n° 3 de Orensessa INSS:ää ja TGSS:ää vastaan kanteen, jossa hän vaati tätä tuomioistuinta toteamaan, että hänellä oli oikeus saada 10.10.2000 lukien vanhuuseläkettä Espanjan lainsäädännön perusteella.

16 Ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen mukaan esiin tulee ensinnäkin kysymys siitä, voidaanko yleisen sosiaaliturvalain 28 lisäsäännöksellä säätää pätevästi siitä, ettei tämän tuomion 12 kohdassa tarkoitettua 4 265:tä päivää, jonka aikana vakuutusmaksuja on maksettu, oteta huomioon tarkistettaessa sitä, että kyseinen vakuutuskausi on yli yhden vuoden pituinen siten, että jos näin on, INSS:n ei asetuksen N:o 1408/71 48 artiklan 1 kohdan perusteella tarvitse myöntää etuuksia, jotka liittyvät pelkästään tähän kauteen.

17 Toiseksi tulee ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen mukaan esiin kysymys siitä, merkitseekö mainittu lisäsäännös siltä osin kuin sen mukaan pelkästään vanhuusvakuutukseen suoritettujen maksujen kaltaisia tiettyjä maksuja ei oteta huomioon laskettaessa saman lain 161 §:n 1 momentin b kohdan mukaisia odotusaikoja, siirtotyöläisten syrjintää, kun otetaan huomioon, että odotusaikojen on pitänyt olla kertynyt 52 vuotta täyttäneen työttömän tekemän työttömyyskorvaushakemuksen tekohetkellä.

18 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin viittaa tältä osin työntekijöihin, jotka ovat saaneet mainittuja työttömyyskorvauksia sen perusteella, että odotusajan voidaan katsoa täyttyneen sen johdosta, että yhden tai useamman muun jäsenvaltion lainsäädännön perusteella täyttyneet vakuutuskaudet otetaan huomioon yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaisesti (ks. yhdistetyt asiat C-88/95, C-102/95 ja C-103/95 Martínez Losada ym., tuomio 20.2.1997, Kok. 1997, s. I-869 ja asia C-320/95, Ferreiro Alvite, tuomio 25.2.1999, Kok. 1999, s. I-951).

19 Nämä samat työntekijät eivät kuitenkaan voi kansallisen tuomioistuimen mukaan vaatia niiden sosiaalivakuutusmaksujen huomioon ottamista, jotka INEM on suorittanut vanhuusvakuutukseen siltä ajalta, jolloin he ovat saaneet työttömyyskorvausta, ja näin on yleisen sosiaaliturvalain 161 §:n 1 momentin b kohdassa säädetyn vähimmäisvakuutuskautta koskevan edellytyksen täyttämiseksi.

20 Juzgado de lo Social nº 3 de Orense päätti näin ollen lykätä asian käsittelyä ja esittää yhteisöjen tuomioistuimelle seuraavat ennakkoratkaisukysymykset:

"1) Ovatko EY 12 ja EY 39–EY 42 artikla —— sekä —— asetuksen —— N:o 1408/71 45 artikla esteenä kansalliselle säännökselle, jonka mukaan eläkevakuutusmaksuja, jotka työttömyysvakuutuslaitos on suorittanut työntekijän nimissä ajalta, jona tämä sai tiettyjä työttömyyskorvauksia, ei voida ottaa huomioon kansallisessa lainsäädännössä käyttöön otettujen eri odotusaikojen laskemisen ja vanhuusetuutta koskevan oikeuden syntymisen osalta, kun tämän työntekijän on sen pitkään kestäneen työttömyytensä vuoksi, jota kyseisillä korvauksilla pyritään kompensoimaan, täysin mahdoton saada hyväkseen muita eläkevakuutusjärjestelmään suoritettuja vakuutusmaksuja kuin ne, jotka on lainsäädännön mukaan jätettävä huomiotta, minkä seurauksena tämä kansallinen sääntely vaikuttaa ainoastaan liikkumisvapautta koskevaa oikeuttaan käyttäneisiin työntekijöihin, joille ei voi syntyä oikeutta kansallisen lainsäädännön mukaiseen vanhuuseläkkeeseen, vaikka edellä mainitun asetuksen 45 artiklan mukaan kyseessä olevien odotusaikojen on katsottava täyttyneen?

2) Ovatko EY 12 ja EY 39–EY 42 artikla —— sekä —— asetuksen —— N:o 1408/71 48 artiklan 1 kohta esteenä kansallisille säännöksille, joiden mukaan eläkevakuutusmaksuja, jotka työttömyysvakuutuslaitos on suorittanut työntekijän nimissä ajalta, jona tämä sai tiettyjä työttömyyskorvauksia, ei voida ottaa huomioon niin, että voitaisiin katsoa, että 'tämän jäsenvaltion lainsää-

dännön mukaan täyttyneet vakuutus- tai asumiskaudet ovat kokonaispituudeltaan yhden vuoden', kun tämän työntekijän on sen pitkään kestäneen työttömyytensä vuoksi, jota kyseisillä korvauksilla pyritään kompensoimaan, täysin mahdoton saada hyväkseen muita eläkevakuutusjärjestelmään suoritettuja vakuutusmaksuja kuin ne, jotka on suoritettu ja maksettu työttömyyden aikana, minkä seurauksena tämä kansallinen sääntely vaikuttaa ainoastaan liikkumisvapautta koskevaa oikeuttaan käyttäneisiin työntekijöihin, joille ei voi syntyä oikeutta kansallisen lainsäädännön mukaiseen vanhuuseläkkeeseen, vaikka edellä mainitun asetuksen 48 artiklan 1 kohdan mukaan kansallista vakuutuslaitosta ei voida vapauttaa velvollisuudesta myöntää kansallisia etuuksia?"

21 INSS ilmoitti 8.4.2003 päivätyllä kirjeellä yhteisöjen tuomioistuimelle, että García Blancon, joka oli tällä välin kuollut, vaatima lakisääteinen eläke oli 3.4.2003 tehdyllä päätöksellä myönnetty hänelle 10.10.2000 alkaen. Kyseisellä päätöksellä vainajan tytärtä pyydettiin lisäksi oikeudenomistajana valitsemaan kyseisen vanhuuseläkkeen ja hänelle aikaisemmin myönnetyn perhe-eläkkeen välillä, koska nämä kaksi etua eivät olleet kumulatiivisia. Asianosainen valitsi perhe-eläkkeen, joka oli suurempi kuin vanhuuseläke.

22 Yhteisöjen tuomioistuimen kirjaaja kysyi 10.4.2003 ennakkoratkaisua pyytäneeltä tuomioistuimelta, merkitsivätkö kyseiset olosuhteet sitä, että sen tekemä ennakkoratkaisupyyntö peruutetaan.

23 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin vastasi 11.4.2003 päivätyllä kirjeellä pysyttävänsä pyyntönsä etenkin siitä syystä, että yhteisöjen tuomioistuimen vastauksesta pääasiassa saattaisi olla sille hyötyä muiden sen käsiteltäväksi saatettujen asioiden ratkaisemisen kannalta.

24 Yhteisöjen tuomioistuimen kirjaaja pyysi 7.7. ja 18.9.2003 päivätyillä kirjeillä ennakkoratkaisua pyytänyttä tuomioistuinta uudestaan tarkentamaan hänelle, oliko pääasia edelleen sen käsiteltävänä. Hän korosti tältä osin, että yhteisöjen tuomioistuimelta voidaan pyytää ennakkoratkaisua ainoastaan kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan oikeudenkäynnin yhteydessä, ja muistutti, että Juzgado de lo Social n° 3 de Orensella oli mahdollisuus esittää yhteisöjen tuomioistuimelle samat ennakkoratkaisukysymykset sen käsiteltäväksi saatetun toisen asian yhteydessä.

25 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin vahvisti 7.10.2003 antamassaan vastauksessa, ettei pääasian käsittely ollut päättynyt erityisesti siltä osin kuin vainajan oikeudenomistaja ei ollut luopunut kanteestaan ja vastaajat eivät muodollisesti olleet kumonneet sitä alkuperäistä päätöstä olla myöntämättä eläke, jota vastaan pääasian kanne oli nostettu.

Yhteisöjen tuomioistuimen vastaus

26 On todettava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan EY 234 artiklassa tarkoitettu menettely on yhteisöjen tuomioistuimen ja kansallisten tuomioistuinten välisen yhteistyön väline, jonka avulla yhteisöjen tuomioistuin esittää kansallisille tuomioistuimille ne yhteisön oikeuden tulkintaan liittyvät seikat, joita ne tarvitsevat ratkaistakseen niiden käsiteltäviksi saatetut asiat (ks. erityisesti asia C-231/89, Gmurzynska-Bscher, tuomio 8.11.1990, Kok. 1990, s. I-4003, 18 kohta; asia C-314/96, Djabali, tuomio 12.3.1998, Kok. 1998, s. I-1149, 17 kohta ja asia C-318/00, Bacardi-Martini ja Cellier des Dauphins, tuomio 21.1.2003, Kok. 2003, s. I-905, 41 kohta).

27 Siten sekä EY 234 artiklan sanamuodon että rakenteen perusteella ennakkoratkaisumenettely edellyttää, että kansallisessa tuomioistuimessa on todella vireillä riita-asia, jossa niiden on ratkaisun antamiseksi otettava huomioon ennakkoratkaisutuomio (ks. vastaavasti yhdistetyt asiat C-422/93–C-424/93, Zabala Erasun ym., tuomio 15.6.1995, Kok. 1995, s. I-1567, 28 kohta ja em. asia Djabali, tuomion 18 kohta).

28 Ennakkoratkaisupyynnön perusteena ja näin ollen yhteisöjen tuomioistuimen toimivallan perusteena ei nimittäin ole neuvoa-antavien lausuntojen esittäminen yleisistä tai teoreettisista kysymyksistä vaan riita-asian todelliseen ratkaisemiseen erottamattomasti liittyvä tarve (em. asia Djabali, tuomion 19 kohta; em. asia Bacardi-Martini ja Cellier des Dauphins, tuomion 42 kohta ja yhdistetyt asiat, Azienda Agricola Ettore Ribaldi ym., tuomio 25.3.2004, Kok. 2004, s. I-2943, 72 kohta).

29 Pääasiassa kuitenkin García Blancon vaatima Espanjan sosiaaliturvajärjestelmään perustuva vanhuuseläke on sen jälkeen, kun Juzgado de lo Social nº 3 de Orense oli esittänyt ennakkoratkaisupyyntönsä yhteisöjen tuomioistuimelle, myönnetty hänelle siitä päivästä alkaen, jolloin hänen on ollut mahdollista vedota vanhuuseläkettä koskeviin oikeuksiinsa. Lisäksi on kiistatonta, että García Blancon tytär on García Blancon oikeudenomistajana luopunut tästä lakisääteisestä eläkkeestä voidakseen saada perhe-eläkettä.

30 On näin ollen todettava, että pääasian kantajan vaatimukset on hyväksytty täysimääräisesti.

31 Näin ollen yhteisöjen tuomioistuimen vastauksesta Juzgado de lo Social n° 3 de Orensen esittämiin kysymyksiin ei olisi mitään hyötyä tälle tuomioistuimelle.

32 Tämän perusteella ennakkoratkaisupyyntöön ei ole tarpeen vastata.

Oikeudenkäyntikulut

33 Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely yhteisöjen tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta. Oikeudenkäyntikuluja, jotka ovat aiheutuneet muille kuin näille asianosaisille huomautusten esittämisestä yhteisöjen tuomioistuimelle, ei voida määrätä korvattaviksi.

Näillä perusteilla yhteisöjen tuomioistuin (toinen jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

Ennakkoratkaisupyyntöön asiassa C-225/02 ei ole tarpeen vastata.

Allekirjoitukset